

Nagroda Znaku i Hestii im. ks. Józefa Tischnera

2001: prof. Stefan Swieżawski, Jan Nowak-Jeziorański, ks. Herbert Hlubek
| 2002: Paweł Bączko, Przemysław Jędrzejowski, Barbara Pichowska-
Ragno | 2003: prof. Barbara Skarga Wojciech Jasielski, ks. Andrzej
Augustyński | 2004: ks. Tomasz Węciawski, prof. Wiktor Osiatyński, Teresa
Sawicka i Marta Sawicka, Zygmunt Kubiaka | 2005: ks. prof. Wacław
Hryniewicz, ks. Manfred Deselaers | 2006: Karol
Tarnowski, Anna Ochojska-Okońska | 2007: Władysław
Stróżyński, Boris Maurin | 2008: ks. Robert Woźniak,
Krysia Bałchan | 2009: s. Barbara Chyrowicz,
Aleksandra Majaska-Liszczyńska i Krzysztof Liszczyński | 2010:
ks. Janusz Kosiński, Henryka Krzywonos | 2011: Piotr
Sikora, "Sytytet dzieci" | 2012: prof. Jerzy Szacki, dr
Karolina Chmielewska | 2013: prof. Paweł Śpiewak,
"Przebudzenie na Rzecz Niepełnosprawnych SPES
" | 2014: prof. Andrzej Wajda, ks. Jacek Ponikowski
" | 2015: Jan Andrzej
" | 2016: Jan Andrzej
" | 2017: Ireneusz Ziemiński,
" | 2018: Krzysztof
" | 2019: Miśniewski, Łukasz
" | 2020: Robert Piłat,
" | 2021: Halik, Łukasz
" w Warszawie

*Nagroda Tischnera jest wyróżnieniem dla człowieka jako takiego,
a nie dla filozofa, teologa, publicysty czy społecznika.*

prof. Barbara Skarga

Miesięcznik i Wydawnictwo Znak wraz z Ergo Hestią ustanowiły coroczną Nagrodę Znak i Hestii imienia księdza Józefa Tischnera.

Nagroda przyznawana jest nieprzerwanie od 2001 roku wybitnym intelektualistom, publicystom i działaczom społecznym, którzy wcielają w życie wartości bliskie księdzu Józefowi Tischnerowi. Promuje sposób myślenia i postawy, łączące intelektualną rzetelność, odwagę i wrażliwość na drugiego człowieka. Stwarza niepowtarzalną okazję, żeby pokazać jedność myślenia według wartości i empatii, bliskość intelektualnego wysiłku i codziennego praktykowania dobra.

Za sprawą patrona zyskała rangę wyróżnienia szczególnego, bo doceniającego nie tylko intelektualne zasługi laureatów, ale także ich charakter i postawę wobec świata.

Wśród grona znakomitych laureatów są między innymi:

Barbara Skarga, Lidia Niedźwiedzka-Owsiak i Jerzy Owsiak, Ryszard Kapuściński, ks. Michał Heller, Wojciech Jagielski, Waław Hryniewicz OMI, Henryka Krzywonos, ks. Józef Krawiec, Karol Modzelewski, Janina Ochojska, Wiktor Osiatyński, Jakub Wygnański, Jerzy Szacki, Stefan Swieżawski, siostra Małgorzata Chmielewska.

Nagroda Znak i Hestii im. ks. Józefa Tischnera jest przyznawana w trzech równorzędnych kategoriach:

1. pisarstwa religijnego i filozoficznego stanowiącego kontynuację Tischnerowskiego *myślenia według wartości*.
2. publicystyki lub eseistyki na tematy społeczne, która uczy Polaków przyjmować *nieszczęsny dar wolności*.
3. inicjatyw duszpasterskich i społecznych współtworzących *polski kształt dialogu Kościoła i świata*.

Kapitułę Nagrody tworzą:

ks. Adam Boniecki (przewodniczący), Witold Dudziński, Jacek Karnowski, abp Grzegorz Ryś, Władysław Stróżewski, Piotr M. Śliwiczki, Łukasz Tischner (sekretarz), Karolina Wigura i Henryk Woźniakowski.

Nagrodę funduje **Grupa ERGO Hestia** oraz **Społeczny Instytut Wydawniczy Znak**. Każdy z laureatów otrzyma nagrodę pieniężną w wysokości 33.000 zł oraz statuetkę zaprojektowaną przez artystę Mariana Gromadę.

FUNDATORZY NAGRODY

znak

Spółeczny Instytut Wydawniczy Znak powstał w 1959 roku z inicjatywy osób związanych z „Tygodnikiem Powszechnym” i miesięcznikiem „Znak”. Chciały one poszerzyć krąg oddziaływania tego środowiska, utrwalając twórczość autorów związanych z oboma pismami, a także – dzięki przekładom współczesnych teologów i filozofów – pozyskać autorów nowych (Thomas Merton, Karl Rahner, Joseph Ratzinger), zapoznać polską publiczność z dziełami niepublikowanymi przez państwowe wydawnictwa. Na ogłoszony wśród czytelników apel o pożyczkę odpowiedziało około dziewięciuset osób, które nie miały pojęcia, że tym samym przyczyniają się do powstania jednego z najciekawszych, najbardziej kreatywnych i największych polskich wydawnictw.

W związku z rozwojem firmy i stałym poszerzeniem jej oferty w 2010 roku Zarząd Wydawnictwa powołał do życia trzy nowe marki: **Znak**, **Znak Literanova** i **Znak Emotikon**. W 2014 roku powstał **Znak Horyzont**. Wszystkie te inicjatywy tworzą grupę, która wyrosła z jednego z największych i najbardziej prestiżowych polskich wydawnictw.

Prezesem SIW Znak od 2021 roku jest **Dominika Kozłowska**.

ERGO
HESTIA®

Grupa ERGO Hestia to druga co do wielkości firma ubezpieczeniowa na polskim rynku, pionier najbardziej innowacyjnych rozwiązań w tym sektorze. Od 30 lat pozostaje wiarygodnym i niezawodnym partnerem oferującym najwyższej jakości produkty i usługi. Co roku zapewnia ochronę ponad 3 milionom klientów indywidualnych oraz kilkuset tysiącom firm i przedsiębiorstw.

Grupę **ERGO Hestia** tworzą dwie spółki ubezpieczeniowe: **STU ERGO Hestia SA** i **STU na Życie ERGO Hestia SA**. Spółki Grupy oferują ubezpieczenia dla klientów indywidualnych w zakresie ochrony majątku i życia, a także dla przemysłu oraz małego i średniego biznesu. Nasze ubezpieczenia oferowane są pod 4 markami: **ERGO Hestia**, **MTU**, **mtu24.pl** oraz **You Can Drive**.

Sopockie Towarzystwo Ubezpieczeń ERGO Hestia powstało w 1991 roku. Dzięki dynamicznemu rozwojowi osiągnęło pozycję największej firmy ubezpieczeniowej spośród powstałych w warunkach gospodarki wolnorynkowej w Polsce. Głównym akcjonariuszem spółek Grupy ERGO Hestia jest międzynarodowy koncern ubezpieczeniowy ERGO International AG, należący do największego reasekuratora, Munich Re.

Prezesem Grupy ERGO Hestia od 30 lat funkcjonowania firmy jest **Piotr Maria Śliwicki**.

WERDYKT JURY

Jury w składzie: ks. Adam Boniecki (przewodniczący), Witold Dudziński, Jacek Karnowski, abp. Grzegorz Ryś, Władysław Stróżewski, Piotr Maria Śliwicki, Łukasz Tischner (sekretarz), Karolina Wigura oraz Henryk Woźniakowski wyłoniło trzech laureatów 21. edycji Nagrody Znak i Hestii im. ks. J. Tischnera.

Nagrodzeni zostali:

1. **KS. TOMÁŠ HALÍK** – w kategorii pisarstwa religijnego lub filozoficznego, stanowiącego kontynuację „myślenia według wartości” – nagrodzony za książkę *Czas pustych kościołów*, w której pokazuje, że czas pandemii zmusza do ponownego odkrywania chrześcijaństwa. Przestrzega w niej przed nowym faryzeizmem, który zastępuje wiarę ideologią, świadectwo teorią, pomoc pouczaniem, a miłosierdzie systemem nakazów i zakazów. Nawołuje zaś do przekraczania religijnych podziałów oraz do „globalizacji współczucia”.
2. **ŁUKASZ LAMŻA** – w kategorii publicystyki lub eseistyki na tematy społeczne, która uczy Polaków przyjmować „nieszczęsny dar wolności” – nagrodzony za książkę *Światy równoległe. Czego uczą nas płaskoziemcy, homeopaci i różdżkarze*, w której skrupulatnie rozprawia się z teoriami pseudonaukowymi i spiskowymi. Imponuje w niej swą wiedzą i dociekliwością, lecz także wyrozumiałością dla ludzi, którzy są ofiarami współczesnych szarlatanów.
3. **ARCHIDIECEZJALNY ZESPÓŁ DOMOWEJ OPIEKI PALIATYWNEJ Z WARSZAWY** – w kategorii inicjatyw duszpasterskich i społecznych współtworzących „polski kształt dialogu Kościoła i świata” – nagrodzony za mądre prowadzenie chorych przez trudny proces udęczonego odchodzenia oraz za wspieranie ich rodzin i najbliższych. Archidiecezjalny Zespół Domowej Opieki Paliatywnej uczy sztuki umierania i żegnania się z najbliższymi.

ks. Adam Boniecki
Przewodniczący

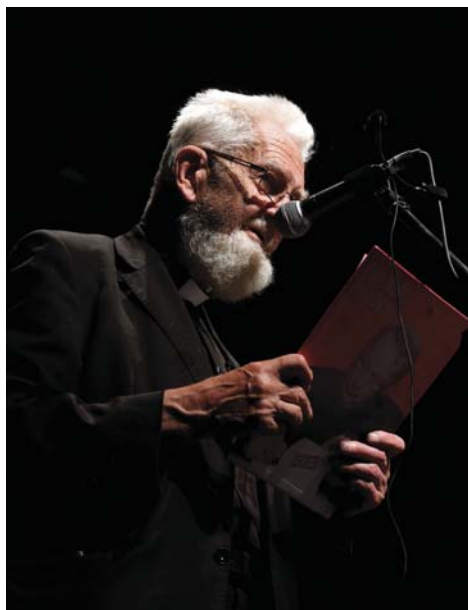

foto. Jędrzej Kogut

SYLWETKA LAUREATA

KS. TOMÁŠ HALÍK

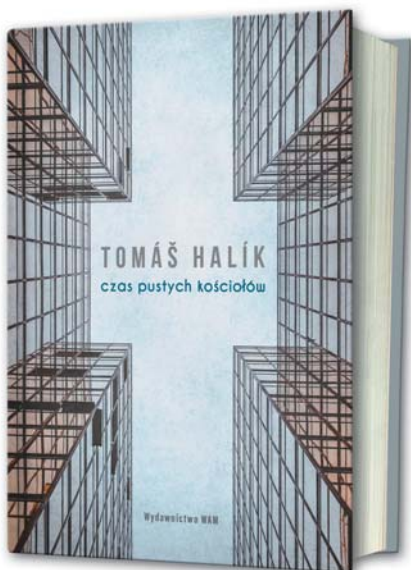
– nagrodzony w kategorii pisarstwa religijnego lub filozoficznego, stanowiącego kontynuację „myślenia według wartości” za książkę *Czas pustych kościołów*, w której pokazuje, że czas pandemii zmusza do ponownego odkrywania chrześcijaństwa.

Tomas Halik, 28 marca 2017 r., źródło: flickr

Ks. prof. Tomáš Halík jest filozofem, teologiem i socjologiem. Po ukończeniu studiów w komunistycznej Czechosłowacji odmówiono mu prawa do pracy naukowej – został terapeutą środowiskowym osób uzależnionych.

21 października 1978 został tajnie wyświęcony przez biskupa w Erfurcie na katolickiego księdza. Do 1989 r. pozostawał jedną z najważniejszych postaci podziemnego Kościoła w Czechach. Później był m.in. doradcą prezydenta Václava Havla, wykładowcą Oksfordu, Cambridge i Uniwersytetu Karola, duszpasterzem akademickim. W 2014 roku został laureatem Nagrody Templetona.

Autor kilkudziesięciu książek, tłumaczonych także na język polski, m.in. *Co nie jest chwiejne, jest nietrwałe*, *Przemówić do Zacheusza*, *Cierpliwość wobec Boga*. *Spotkanie wiary z niewiarą*, *Noc spowiednika*. *Paradoksy małej wiary w epoce postoptymistycznej*, *Drzewo ma jeszcze nadzieję*. *Kryzys jako szansa* oraz *Czas pustych kościołów*. Za tę ostatnią została mu przyznana Nagroda Znaku i Hestii im. Józefa Tischnera.

Żyjemy w świecie nieustannego przeplatania się światła i cienia, dobra i zła, radości i smutku. I choć ten świat i życie w nim są tak nieprzewidywalne, musimy stale w konkretnych sytuacjach wybierać między wiarą i niewiarą, nadzieją i rezygnacją, łaską i obojętnością. Obyśmy wybierali mądrze.

(...)

Kiedy przychodzi jakieś nieszczęście, wszyscy uśpieni agenci złego i mściwego Boga budzą się i z radością rozkładają swoje stragany, na których handlują strachem i podejrzanymi medykamentami. Nadużywają nieszczęścia i nadużywają religii. Używają Boga jako swojego narzędzia, jako psychologicznego narzędzia, którym posługuje się ich własna nienawiść.

(...)

Czerpmy z wiary, nadziei i miłości racjonalizm i odpowiedzialność, siłę do odrzucenia przesądów, do pokonania strachu i obojętności. Najważniejszą odpowiedzią na katastrofę jest służba solidarnej miłości, pomoc wszystkim dotkniętym i zagrożonym.

Czas pustych kościołów
ks. Tomáš Halík

SYLWETKA LAUREATA

ŁUKASZ LAMŻA

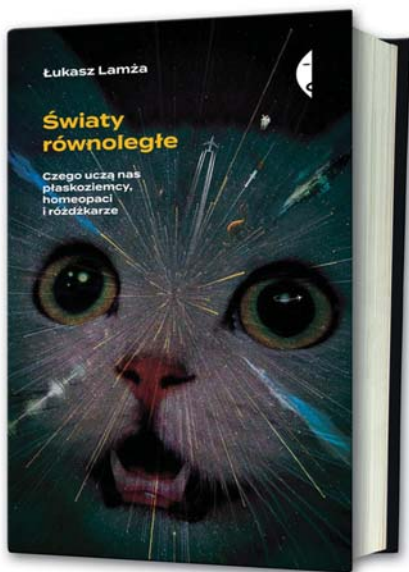
– nagrodzony w kategorii publicystyki lub eseistyki na tematy społeczne, która uczy Polaków przyjmować „nieszczęsny dar wolności” za książkę *Światy równoległe. Czego uczą nas płaskoziemcy, homeopaci i różdżkarze.*

Fot. Adam Walańus

Dr. Łukasz Lamża jest filozofem przyrody i popularyzatorem nauki, specjalizuje się w kosmologii i astrofizyce. Po ukończeniu studiów w ramach Międzywydziałowych Indywidualnych Studiów Humanistycznych na Uniwersytecie Śląskim (z kierunkami wiodącymi: socjologia i filozofia) podjął równoległe studia doktoranckie z filozofii na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie oraz na Międzywydziałowych Indywidualnych Studiach Matematyczno-Przyrodniczych na Uniwersytecie Śląskim (z kierunkami wiodącymi: fizyka i geologia).

W 2013 roku uzyskał stopień naukowy doktora. Jest współpracownikiem Centrum Kopernika Badań Interdyscyplinarnych w Krakowie, wspólnej jednostki naukowej Uniwersytetu Jagiellońskiego i Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie oraz członkiem redakcji „Tygodnika Powszechnego”.

Autor wielu artykułów naukowych i popularnonaukowych oraz książek: *Przekrój przez Wszechświat* (CC Press, 2014), *Granice Kosmosu – granice kosmologii* (CC Press, 2015), *Wszechświat krok po kroku* (CC Press, 2017). Bieżące informacje o spotkaniach i wykładach popularnonaukowych z jego udziałem, nowych artykułach jego autorstwa oraz inne aktualności dostępne są pod adresem: <http://facebook.com/co.robi.lukasz.lamza> oraz na blogu: <http://lukaszlamza.wordpress.com>

Moim pierwszym krokiem podczas pisania każdego rozdziału była próba zrozumienia, co tak naprawdę twierdzą antyszczepionkowcy, homeopaci, różdżkarze czy płaskoziemcy. Zwykle okazywało się, że ich teorie kryją w sobie znacznie treści, niż można by przypuszczać, gdyby sądzić wyłącznie po ich obecności w mediach głównego nurtu. Nawet jeśli jest to treść dogłębnie fałszywa, myślę że warto ją poznać.

[...] powinienem chyba wyznać, że w trakcie pisania tej książki trudno było mi zachować powagę, której można by się spodziewać po tak podniosłej deklaracji celów. Cóż, wspominałem już, że czasem nie sposób się nie uśmiechnąć, gdy czyta się recenzje audiofilskich kabli zasilających, kreacjonistyczne obliczenia tempa produkcji nawozu na arce Noego albo relacje z eksperymentów płaskoziemców. Co bardziej kuriozalne znaleźiska, na które natrafiłem, badając „kiepskie teorie”, przytaczam w kolejnych rozdziałach. Staram się nie pokpiwać i nie puszczać oka, ale pewnie nie zawsze mi się udaje. Wszyscy jesteśmy tylko ludźmi.

**Światy równoległe. Czego uczą nas płaskoziemcy,
homeopaci i różdżkarze
Łukasz Lamża**

SYLWETKA LAUREATA

ARCHIDIECEZJALNY ZESPÓŁ DOMOWEJ OPIEKI PALIATYWNEJ Z WARSZAWY

– nagrodzony w kategorii inicjatyw duszpasterskich i społecznych współtworzących „polski kształt dialogu Kościoła i świata” za mądre prowadzenie chorych przez trudny proces udęzionego odchodzenia oraz za wspieranie ich rodzin i najbliższych.

Hospicjum domowe – Archidiecezjalny Zespół Domowej Opieki Paliatywnej jest instytucją powołaną w 1996 roku do sprawowania opieki hospicyjnej niosącej ulgę osobom nieuleczalnie chorym i umierającym. Opiekę lekarską, pielęgniarczą, duchową i socjalną sprawują w domu Chorego, dając oparcie całej rodzinie, często zagubionej w trudnych chwilach związanych z przewlekłą chorobą najbliższej osoby.

Wsparciem obejmuje 130 pacjentów dziennie, zapewniając pełną pomoc lekarską, pielęgniarczą, psychologiczną (w razie potrzeby) i rehabilitacyjną (w razie potrzeby) oraz niezbędną aparaturę i sprzęt medyczny w ich domach.

Pacjentami są nieuleczalnie chorzy, głównie na nowotwory złośliwe. Opieka hospicjum polega na poprawie jakości życia pacjentów i ich rodzin poprzez wielokierunkowe zaspakajanie ich potrzeb. Wiąże się to z łagodzeniem większości objawów towarzyszących chorobie przewlekłej, a szczególnie z łagodzeniem dolegliwości bólowych.

Hospicjum swoim wsparciem obejmuje chorych niezależnie od ich przekonań, uwzględniając ich indywidualne potrzeby duchowe i religijne.

Dyrektorem Hospicjum domowego jest ks. Władysław Duda – Duszpasterz Warszawskiej Służby Zdrowia. W tym roku Hospicjum domowe – Archidiecezjalny Zespół Domowej Opieki Paliatywnej z Warszawy – obchodzi jubileusz 25-lecia działalności.

W 1996 roku, jako prezes warszawskiego hospicjum społecznego, otrzymałem z Ministerstwa Zdrowia informację, że po raz pierwszy przyznano pulę pieniędzy na opiekę hospicyjną. Byłem wtedy w dobrym kontakcie z kanclerzem Kurii księdzem infułatem Królem, który się interesował pracą hospicyjną. Spytałem go o zdanie. Wyraził przekonanie, że absolutnie powinienem zorganizować hospicjum kościelne. No więc zacząłem organizować to kościelne hospicjum, jako „archidiecezjalny zespół domowej opieki hospicyjnej i paliatywnej”. 2 października 1996 ksiądz prymas Glemp podpisał dekret powołujący do życia „Archidiecezjalny Zespół Domowej Opieki Paliatywnej”. Ten dzień uważamy za datę powstania hospicjum: Święto Aniołów Stróżów. Tymże dekretem ksiądz Prymas mianował mnie kierownikiem zespołu. W oparciu o ten dekret funkcjonujemy do dziś.

**„Wspomnienia”
ks. Władysław Duda**

(...)

Pacjent umierający potrzebuje towarzyszenia, obecności. Nam się wydaje, że my wiemy, czego mu potrzeba, a to pacjent wie, czego mu potrzeba w tych ostatnich chwilach – trzeba się w to wczuć. Nie chodzi o to, by w ostatniej chwili nawrócić pacjenta, zostawmy to Panu Bogu, nie chcemy uspokoić tylko swojego sumienia.

**„Duchowość pacjenta”
ks. Władysław Duda**

STATUETKA

Czekał na nas przed swoim domem w Łopusznej, jak jakieś drzewo wrosnięte w swoją ukochaną ziemię podhalańską. Kiedy byliśmy już wystarczająco blisko, Tischner rozłożył ramiona na powitanie. Pośród gości było dwóch księży: jeden ze Stuttgartu – profesor filozofii i drugi pracujący przed laty w Radiu Wolna Europa oraz jeszcze kilka osób. Rozmowy niezbyt się kleiły, rozbijały się o jakieś drobiazgi. Byłem jedynie słuchaczem, który rzucił krytyczną uwagę, że ludzie kruszą kopię o sprawy niekoniecznie istotne, jakby nie chcieli zobaczyć dalekiego „horyzontu”. Tischnerowi spodobało się moje porównanie. Przywołał jeszcze dwukrotnie wizję „horyzontu” w dalszej rozmowie. Na koniec pożegnał się z nami serdecznym, mocnym uściskiem dłoni. Zazwyczaj wypowiadał jedno słowo, które wyrażało właściwie wszystko – „Dobrego.”

Po latach, kiedy otrzymałem zlecenie z Wydawnictwa Znak na zaprojektowanie statuetki nagrody im. ks. prof. J. Tischnera, miałem wciąż w pamięci nasze spotkania. Wiedziałem, że to powinien być jakiś symboliczny znak wyrażający otwartość Tischnera na drugiego człowieka oraz na tajemnicę. Tischner poprzez swoje myślenie kojarzył mi się zawsze ze świetlistym „Przejściem” które prowadzi do Wolności, Nadziei i wszechogarniającej Miłości. Zazwyczaj pierwszy pomysł jest najlepszy. Po wielu nieudanych próbach, stopniowo zacząłem wcielać go w rzeczywistość rzeźbiarską.

W nazwisku T I SCHNER litera I okazała się być pojemnym znakiem – szczeliną, niezatracającą czytelności samej litery, ani nazwiska. Książki jednoznacznie kojarzą się z Księdzem Profesorem. Na pierwszej stronie statuetki przedstawiającej książkę można dopatrzeć się lekko uchylonej kotary teatralnej. Pomyślałem, że ten symboliczny atrybut teatralny dobrze oddaje jego poszukiwania twórcze, uwzględniające najwyższy rodzaj sztuki - sztuki życia. Tischner wiele razy mówił o religii mądrej, wyzwalającej z przeróżnych utrapień i przesądów. Szczelina litery I rozświetlającej książkę jest tego symbolicznym wyrazem. „I – co dalej?” – to pytanie powinno przypominać ludziom o konieczności ciągłego poszukiwania i odkrywania w sobie powołania do Nadziei, Wolności i Miłości.

Nagroda w postaci książki odlanej z brązu w pierwotnej wersji miała jeszcze podstawkę, tak jak większość statuetek. W tym jednak przypadku, podczas rozmów w wydawnictwie zrezygnowaliśmy z niej. Prezes Wydawnictwa Znak skomentował decyzję żartem – „Nagroda będzie bez – podstawna.” Pomyślałem natychmiast o Tischnerze, jego poczuciu humoru i jego śmiechu, chciałoby się powiedzieć – „pełną gębą”. Z pewnością nagroda „bez – podstawna” ma swoją podstawę w osobach jej laureatów - ludzi wyjątkowych i twórczych.

Marian Gromada

MARIAN GROMADA urodził się w 1958 roku w Ostrowsku. W 1978 roku ukończył Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych im. A. Kenara w Zakopanem. Studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, dyplom uzyskał w pracowni rzeźby prof. Jerzego Jarnuszkiewicza w 1983 roku. W latach 1991/92 był stypendystą Ministerstwa Kultury i Sztuki. Od 1992 roku w Galerii Muzeum Tatrzańskiego przy Dworze Tetmajerów w Łopusznej jest eksponowana stała wystawa jego dzieł. W 1994 roku otrzymał nagrodę im. Św. Brata Alberta w dziedzinie malarstwa sakralnego. Uprawia malarstwo, rysunek, rzeźbę. Zaprojektował krzyż, który znajduje się na grobie Księdza Profesora Tischnera. Jest autorem statuetki Nagrody Znaku i Hestii im. ks. J. Tischnera.

Ks. Józef Tischner napisał o Marianie Gromadzie, że malując chwilę, przemijanie i przygody ludzkiego losu na ziemi, jest kimś szczególnym ze względu na świadectwo, jakie daje swoją twórczością. Jest w tej twórczości coś z niesłychanej prostoty, a także z wielkiej metafizyki.

2001: Stefan Swieżawski, Jan Nowak-Jeziorański, ks. Herbert Hlubek | 2002: Bronisław Baczek, Ryszard Kapuściński, Bogdana Pilichowska-Ragno | 2003: Barbara Skarga, Wojciech Jagielski, ks. Andrzej Augustyński | 2004: ks. Tomasz Węclawski, Wiktor Osiatyński, Teresa Sawicka i Marta Sawicka, Zygmunt Kubiaka | 2005: ks. Wacław Hryniewicz, Mirosława Grabowska, ks. Manfred Deselaers | 2006: Karol Tarnowski, Piotr Kłodkowski, Janina Ochojska-Okońska | 2007: Władysław Stróżewski, Rafał Dutkiewicz, Brat Moris Maurin | 2008: ks. Robert Woźniak, Krystyna Kurczab-Redlich s. Anna Bałchan | 2009: s. Barbara Chyrowicz, Aleksander Smolar, Katarzyna Kałamajska-Liszcz i Krzysztof Liszcz | 2010: ks. Michał Heller, Tomasz Rakowski, Henryka Krzywonos | 2011: Piotr Sikora, Dariusz Kosiński, Uniwersytet Dzieci | 2012: Jerzy Szacki, Karolina Wigura, s. Małgorzata Chmielewska | 2013: prof. Paweł Śpiewak, Michał Łuczewski, Stowarzyszenie na Rzecz Niepełnosprawnych SPES | 2014: ks. Jan Kracik, Karol Modzelewski, ks. Jacek Ponikowski | 2015: Jacek Filek, Antoni Kroh, Jan Młynarczyk | 2016: Jan Andrzej Kłoczowski, Jerzy Sosnowski, ks. Józef Krawiec | 2017: Ireneusz Ziemiński, Ewa Siedlecka, ks. Mirosław Tosza | 2018: Miłosz Puczydłowski, Krzysztof Czyżewski, Jakub Wygnański | 2019: Ludwik Wiśniewski, Łukasz Garbał, Lidia Niedźwiedzka-Owsiak i Jerzy Owsiak | 2020: Robert Piłat, Aleksandra Domańska, Marina Hulia | 2021: ks. Tomáš Halík, Łukasz Lamża, Archidiecezjalny Zespół Domowej Opieki Paliatywnej w Warszawie

ZAPRASZAMY NA UROCZYSTĄ GALE
WRĘCZENIA NAGRODY ZNAKU I HESTII IM. KS. J. TISCHNERA

25 LISTOPADA | GODZ. 18.00
SCENA NOWOHUCKIEGO CENTRUM KULTURY
KRAKÓW, AL. JANA PWŁA II 232

wstęp za zaproszeniami
Informacje i rezerwacja: rezerwacja@nck.krakow.pl

więcej: nagrodatischnera.pl

Organizatorzy Nagrody:

Współorganizator Gali

 nowohuckie
centrum
kultury